XXIV. évf. 1. szám 2012. január-február

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lapja

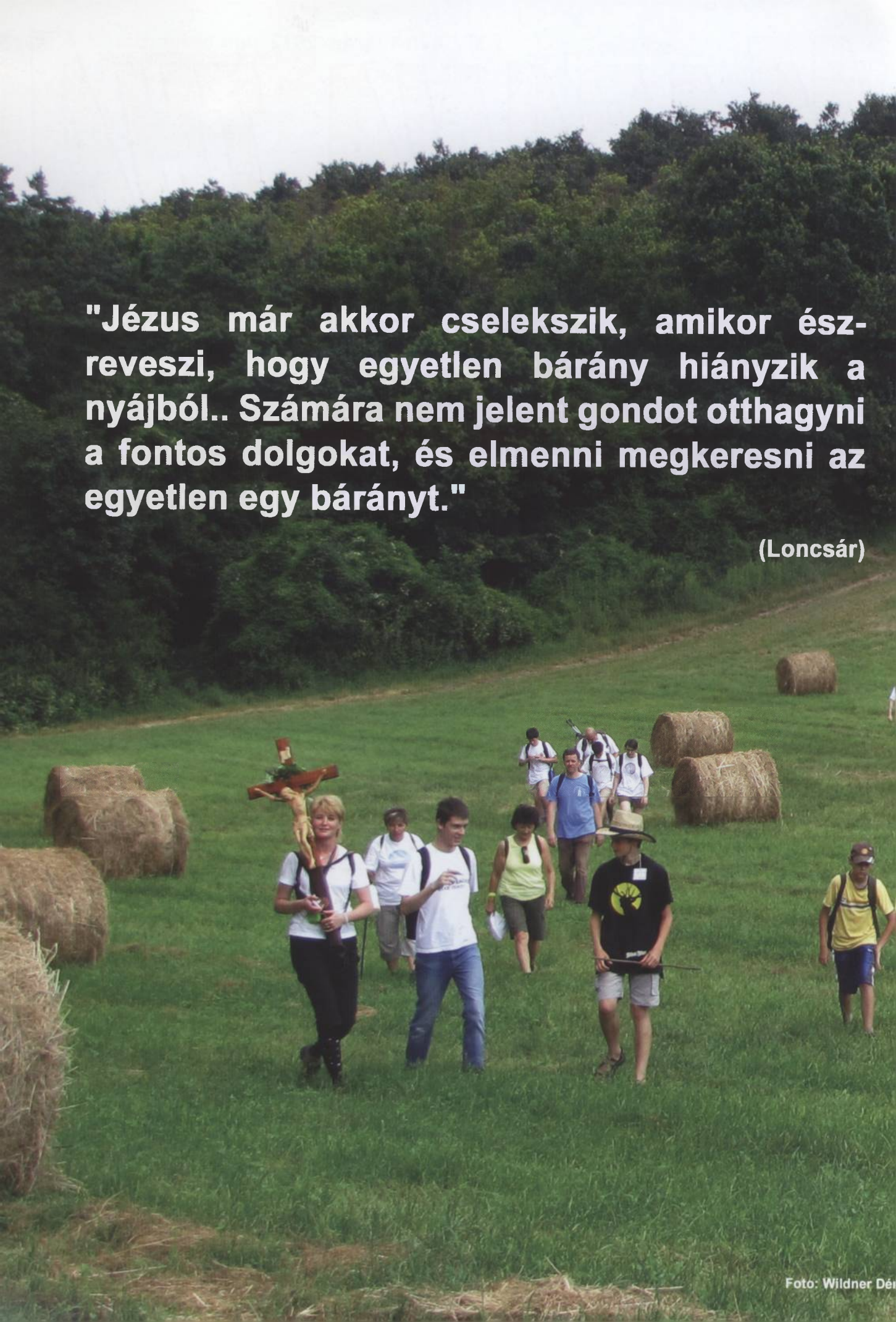

Loncsár: Jézus Szíve oltalmában

Dr. Kókay József: A Medjugorje-i Krisztus-szobor

Carothers: Tudom, hogy...

Magyar Krisztina: Tanúságtétel keresztelőmre

"Jézus már akkor cselekszik, amikor észreveszi, hogy egyetlen bárány hiányzik a nyájból.. Számára nem jelent gondot otthagyni a fontos dolgokat, és elmenni megkeresni az egyetlen egy bárányt."
(Loncsár)
Foto: Wildner Dé

Isten találkozni akar veled!

Beléptünk az új évbe, a titokzatos 2012-be! Több könyv is megjelent a múlt évben erről az évről. Egyik világméretű eseményeket, katasztrófákat, háborút, pénzügyi válságot jövendölt – a másik mindezeket cáfolta. Egyik félelmet ébresztett és aggodalmakat – a másik megnyugtatott és békét adott. Melyik az igazi? Valóban történik majd valami nagy esemény, vagy minden marad a régiben? A feleletet akkor találjuk meg, ha Isten oldalára állunk, ha belépünk a hit világába, és rábízzuk életünket arra, aki kezében tartja az egész világ sorsát. Nála mindig biztonságot találunk, mert Ő végtelenül szeret bennünket, és azon dolgozik, hogy boldogok legyünk. Minden hatalom és minden bölcsesség benne van. Ezért fontos, hogy ebben az évben találkozzunk Vele: igazán, mélyen, egzisztenciálisan…

Mindennapi életünkben is előfordulnak olyan találkozások, amelyek megváltoztatják sorsunkat. Egy fiatal, aki már évek óta drogozott, elment Medjugorjébe, és megtérve jött haza, édesanyja nagy örömére. – Másvalaki kórházba került kivizsgálásra, és minden nap elővette a rózsafüzért és imádkozott. Betegtársa kérte, hogy tanítsa meg rá. Megtanulta és minden nap elimádkozta. Nagy békessége lett, pedig rettegett a haláltól. Két hét múlva meghalt. A harmadik találkozott az utcán a barátnőjével, aki elvitte a Szentlélek-szemináriumra. Egy hónap se telt el, mintha kicserélték volna – pedig öngyilkossági gondolatok kísértették. Ezekben a találkozásokban felfedezhetjük a kegyelem működését. Isten találkozni akar az emberrel. Aki figyel, aki megnyílik előtte, annak megújul az élete.

1. Jézus a király: Zakariás prófétának van egy jövendölése a Messiás királyról (Zak 9,9): *„Közeleg királyod, igaz és győzedelmes… békét hirdet a népeknek, uralkodik tengertől tengerig."* – Ebben az Igében a győzelem a rossz fölötti győzelmet jelenti. Bármi történjék ebben az évben, ami fájdalmat okoz vagy félelmet kelt bennünk, gondoljunk arra, hogy Jézus már győzelmet aratott fölötte. Az Ő királysága abszolút hatalmat jelent, a föld minden gonoszsága megsemmisül előtte. Ha ebben hiszünk, akkor megerősödünk. Ha hiszünk, akkor győzelmet aratunk minden rossz fölött.

2. Lélek szerint élni. Ezért mondja Pál apostol, hogy éljünk a Lélek szerint. Mert ha Isten Lelke van bennünk, akkor életet hordozunk, és életet adunk (Róm 8,9). Elisabeth Kübler Ross pszichiáter írja egyik könyvében, hogy minden ember magában hordoz egy Hitlert és egy Gandhit. A kegyetlenséget és a szelídséget; az erőszakot és a jóságot. Az ember szabadon választ, hogy melyik utat kövesse. A keresztény emberben megvan az az erő – a Lélek ereje –, amely legyőzi a bennünk levő kegyetlenséget és erőszakot. Isten Lelke életre kelti bennünk a szelídséget és a jóságot. Ezért olyan fontos, hogy ebben az évben is a Szentlélek vezessen bennünket. A mai világban sokan vannak azok, akik test szerint akarnak élni. Kedvüket lelik abban, hogy ösztöneiknek szabad folyást engedjenek. Kegyetlenség, harag, ellenségesség, alkohol, paráznaság tölti ki az életüket. A legnagyobb baj, hogy nem is akarnak mások lenni, beletörődtek a gonoszságba. Ezt a világot már csak a Szentlélek tudja megmenteni. Olyan mélységekbe zuhant, amelyből csak Jézus tudja kiszabadítani.

3. Jézus megerősít. A Máté evangéliumban van egy kedves megszólítás: *„Jöjjetek hozzám, én felüdítelek benneteket"* (Mt 11,25). Amikor a fáradt vándor a nagy melegben friss forrást talál, ez nagy öröm a számára. Így akar Jézus is bennünket felfrissíteni. Nem érdemes a világ kiszáradt kútjait keresni szomjúságunk csillapítására, amikor itt van előttünk Jézus. Elküldi nekünk a Szentlelket, ahogy apostolainak is elküldte, hogy megerősítsen és felfrissítsen. Nem kell mást tenni, mint elhagyni a bűnt, elengedni a rossz szokásainkat, és engedni, hogy a Szentlélek újjáteremtse szívünket.

Új év – mindenki boldogságot kíván a másiknak, boldog új évet! De ez a jókívánság csak akkor teljesül, ha rálépünk a helyes útra. Ha engedjük, hogy Jézus vezesse gondolatainkat és tetteinket. Ha engedjük, hogy a Szentlélek tüze átjárja szívünket.

Így kívánok minden kedves olvasónknak Istentől áldott, boldog új évet!

Katona István
főszerkesztő

Jézus Szíve oltalmában

képek és szobrok, amelyek otthonainkban vannak, meghívást közvetítenek felénk! A képek és szobrok nem élnek, így nem is imádhatjuk vagy tisztelhetjük őket. Ám a képek és szobrok annak szimbólumai, amit tisztelünk! Arra szolgálnak, hogy bevezessenek minket a szellemi világba, mindig ugyanahhoz az egy Istenhez. Amikor például egy szent képét nézzük, szívünkkel/szellemünkkel szemléljük, akkor ennek a szentnek a képe emlékeztet, vagyis bevezet abba a valóságba, amit Isten az ő életében megvalósított. A szentek is részesei Krisztus Testének, akárcsak mi magunk, ennek a Testnek egyes részei pedig egymás között „kommunikálnak", így a szentek képe nagyon is sokat segíthet abban, hogy belépjünk a szellemi térségbe, ahol kérhetjük az ő közbenjárásukat. Ez reményt ad, erősíti a hitünket és egészen konkrétan „megszólal". Újabban Jézus úgy nyilatkozik meg, mint az **irgalmasság** és arra buzdít, hogy tiszteljük az Ő irgalmas Szívét. Természetesen nem elsősorban a fizikai szívéről van szó, hanem sokkal inkább a személyiségéről, amelyet a Szív jelképez.

Sok magyarországi (és horvátországi) otthonban megtalálható Jézus Szívének képe. Sok ember kérte és kéri még ma is Isten irgalmát ezek előtt a képek előtt imádkozva. Isten a szemünk elé helyez egy nagyon egyszerű, de nagyon erőteljes jelképet, amely által fel tudjuk ismerni azt, amit közvetíteni akar nekünk. Kitehetjük Jézus Szívének vagy az irgalmas Jézusnak a képét a házunkban és imádkozhatunk előtte, ám ha nem kezdjük el szellemben szemlélni ezt a szellemi szimbólumot, lemondunk sok mindenről, amit egyébként megkaphatnánk Istentől.

Tudjuk, hogy ez az ájtatosság a legutóbbi évszázadokban alakult ki; mintha Isten rá akart volna mutatni valamire, amit elfelejtettünk, vagy ami még logikusabb, rosszul értelmeztünk. Jézus **Szent Fausztina nővér** által megnyitja a Szívét és úgy mutatkozik meg előttünk, mint végtelen irgalmasság, ám úgy tűnik, még mindig nem vagyunk készek ilyennek elfogadni Őt.

Mi a probléma?

A probléma mindenképpen abban van, hogy nem vagyunk képesek szemlélni az Ő Szívét. Olvassuk azok beszámolóját, akik a maguk részéről megértettek valamit Jézus Szívéről, fontos azonban, hogy mi magunk is belemélyedjünk ennek a Szívnek a szemlélésébe és megismerjük, törekedjünk arra, hogy kövessük, emberi okoskodás nélkül. Maga ez a Szív mondta nekünk, hogy az Atya elrejtette Őt a bölcsek és okosak elől (vö. Lk 10,21-22). Senki közülünk nem követheti Jézus Szívét a maga teljességében, hanem csak részben – a jellemzőinek egy részében. Ezért kell nekünk magunknak is elmélyedni ennek a Szívnek a szemlélésében, hogy meglássuk azt, amit a Szentlélek személyesen nekünk akar megmutatni, hogy aztán egy meghatározott jellemzőjében kövessük ezt a hatalmas Szívet. Tehát, nem tudjuk értelemmel és emberi bölcsességgel elérni, csak az marad, hogy szemléljük és egyszerűen lássuk, milyen is valójában.

Amikor figyeljük, hogy mit csinál valaki, **hallgatjuk, mit mond, nézzük, hogyan viszonyul** a hozzátartozóihoz és saját magához, akkor valójában annak a személynek a szívét látjuk. Jézus Szívét a Bibliában látjuk, ami pontos leírása az Ő Szívének, mert maga Jézus Isten Igéje. Ezt legkönnyebben a négy evangéliumban lehet meglátni. Az Egyház a Szentírás gyakori olvasására biztat minket (vö. KEK #133). A Bibliát olvasva megismerjük Krisztust, ezzel egyidőben megismerjük az Ő Szívét. A Katekizmusban azonban találunk egy ragyogó gondolatot, amelynek külön figyelmet kell szentelnünk a Biblia olvasásakor:

A lelki élet atyái parafrázissal magyarázva a Mt 7,7-et, így foglalják össze az imádságban Isten igéjéből táplálkozó szív fölkészültségét: *„Ha olvastok, keressetek és az elmélkedésben találni fogtok; ha imádkoztok, zörgessetek, és a szemlélődés által megnyittatik nektek."* (KEK 2654)

Éppen ezt a tanácsot kell alkalmazni annak érdekében, hogy megismerjük Jézus Szívének szimbolikáját. Először tehát akarnunk kell megtalálni Őt magát, vagyis a Bibliát. Ezt követően elmélkednünk kell, vagyis meg kell próbálnunk figyelmesen felkutatni, mit mond személyesen nekünk az adott bibliai szövegrész. Az olvasás és elmélkedés ekkor imádássá válik, aminek csúcsa a szemlélődés.

Tehát, Jézus Szíve akkor nyílik meg előttünk, amikor szemlélni és követni kezdjük (vö. 2Pt 3,18). Hogyan tegyük ezt? Jézus Szíve ünnepén a Jó Pász-

torról szóló evangéliumi szakaszt hallottuk a szentmisén, aki otthagyja a 99 bárányt a pusztában és elmegy megkeresni az elveszettet, azt, amelyik elkóborolt a nyájtól (vö. Lk 15,1-7). Amikor megtalálja, örömmel tér vissza és a vállán viszi a megtalált bárányt. Jézus azt mondja, hogy nagyobb öröm van a mennyben egy megtért bűnös miatt, mint 99 igaz miatt.

Ez a kis történet megmutatja nekünk Jézus Szívének egyik fontos tulajdonságát. Ő a pásztorral azonosítja magát, azért, hogy megmutassa nekünk a Szívét, és hogy mi követhessük őt. Ha a pásztorokban megvan Jézus Szívének ez a fontos jellemvonása, akkor ők is ugyanezt teszik – otthagyják a megtért híveket és elmennek megkeresni az eltévelyedetteket, hogy azok visszatérjenek az Egyházba. Fontos észrevenni, hogy Jézus már akkor cselekszik, amikor észreveszi, hogy egyetlen egy bárány hiányzik a nyájból. Számára nem jelent gondot otthagyni a fontos dolgait és elmenni megkeresni az egyetlen egy bárányt. Úgy tűnik, egyetlen bárány Istennél többet számít, mint a mi „fontos" feladataink.

Sajnos, ma olyan pásztoraink vannak, akiknek a nyájukban már csak tíz maradt a száz bárányból, de még mindig nem indultak el az elveszettek keresésére, mert van „fontosabb" dolguk. Ismerek egy plébánost, aki minden vasárnapi szentmise után felhívja azokat, akik nem voltak a misén és megkérdezi őket, mi volt a távolmaradásuk oka. Azok számára, akik bármilyen oknál fogva nem tudtak elmenni a misére, pedig szerettek volna, a plébános bemutat egy szentmisét abban az időpontban, ami nekik megfelel. Hasonlóképpen figyel arra, hogy mindannyian szentségekhez járuljanak, így nehezen történhet meg például az, hogy valaki elmulassza a gyónást.

A plébániája meglehetősen nagy, ő azonban kitartásával elérte, hogy nincs sok eltévelyedett báránya! Az ő szíve olyan, mint Jézusé. Talán azoknak, akik kinevezik a plébánosokat, ellenőrizniük kellene, hogy pásztori szívük van-e! Ha nincs nekik, akkor talán a szolgálat átvétele előtt rá kellene ébreszteni őket, hogy az ő szolgálatukban ez nélkülözhetetlen, és hogy forrón kellene vágyakozniuk a Lélek után, aki ILYEN szívet ad!

Ha Jézus Szívét akarjuk szemlélni, akkor mindenekelőtt nem Szent Ágoston vagy Aquinói Szent Tamás műveit kell olvasnunk, hanem kezdjük Mátéval, Márkkal, Lukáccsal és Jánossal. Ők írták le nekünk Jézust, Akinek három éve volt arra, hogy meghirdesse az Örömhírt és felkészítse a tanítványait, akik majd kiépítik az Egyházat. Nyilvánvaló, hogy soha senkinek nem volt ilyen nagy és fontos feladata, amit ilyen rövid idő alatt kellett teljesíteni. Ha megnézzük az evangéliumokat, hihetetlen jeleneteket fogunk látni Jézus életéből. Csak azért hihetetlenek, mert ma ritkán látunk ilyeneket. Ennek az ember Jézusnak volt ideje a kis emberekre! Nem kellett Nála hónapokkal előbb időpontot kérni. Senkit nem utasított el, aki Hozzá jött.

Ez az ember Jézus meg tudta szánni a szenvedőket és bűnösöket. Senki nem jött Hozzá gyógyulást kérni úgy, hogy ezt ne kapta volna meg. Senki nem jött Hozzá szabadulást kérni úgy, hogy Jézus ezt ne adta volna meg. Senki nem jött vigasztalásért úgy, hogy Jézus ne részesítette volna ebben. Bárki, akinek tanácsra volt szüksége, Jézustól megkapta.

Sokan jöttek hozzá, Ő pedig nem az irodájában várta őket előre meghatározott időben, hanem maga kereste fel azokat, akiknek szükségük volt az Ő irgalmára. Még azt sem engedte meg, hogy Őt jónak mondják! Akik találkoztak Vele, nem kényszerültek arra, hogy a kényelmetlenségtől kiverje őket a verejték, mert nem tudták, milyen címmel szólítsák meg. Ezt ma sem kell megtenni! Mindannyian egyszerűen így szólítjuk Őt: Jézus! Ilyen az Ő Szíve!

Ez a Szív az emberért dobog – akkor hogyan is téveszthetné szem elől az embert? Isten a világot az emberért teremtette, sőt meg is halt a kereszten az emberért. Az a szív, amely nem „látja" az embert,

nem Jézus Szíve! Ez a Szív azt akarta, hogy kövessük – különösen azoknak kell követniük, akik sokat kaptak (vö. 1Jn 2,3-6).

Megparancsolta nekünk, hogy egymást pontosan úgy szeressük, ahogyan Ő szeretett minket (vö. Jn 15,12). Hogyan szeretett minket Jézus? Ezt csak azok nem látják meg az evangéliumokban, akik nem akarják meglátni. Olvassuk a Szentírást és szemléljük Jézust minden egyes helyzetben: amikor beszél, imádkozik, gyógyít, szabadít, megbocsát, tanít, táplálja a tömeget, és amikor meghal értünk a kereszten, hogy az Ő hívei ugyanúgy szerethessenek, mint Ő és a szeretetük ugyanolyan erőteljes legyen, mint az Övé és hogy az Ő hívei azt cselekedhessék, amit Ő cselekedett!

Jézus a kereszten azért hal meg, hogy örökségül hagyhassa nekünk a Szívét, amellyel mi is ugyanazzal a szeretettel szerethetjük tovább a szenvedőket és a bűnösöket. Nekünk nincs meg a képességünk arra, hogy meghaljunk mások bűneiért, de meghívást kaptunk arra, hogy elfogadjuk a Szívet, amelyet a keresztről kínál nekünk Jézus és arra hív, hogy csatlakozzunk Hozzá a megváltás művében imával, engeszteléssel, tanúságtétellel Isten szeretetéről, amely elevenen él bennünk!

Olvassuk továbbá az Apostolok Cselekedeteit is és szemléljük ezt a Szívet, amely most az Ő tanítványaiban él tovább! Megváltozott talán? Természetesen nem! Ez a Szív tevékennyé válik a mi életünkben is, amikor elkezdünk együttműködni a Szentlélekkel, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete (Róm 5,5).

Ki szemlélheti úgy Jézust az evangéliumokban, hogy közben ne vegye észre az Ő jóságát és gyengédségét, az Ő hatalmas szeretetét az ember iránt? Aki szemlélni akarja, látni fogja Istent, Aki mérhetetlenül szereti az embert és ez a felismerés teljesen meg fogja változtatni.

Ne feledjük, hogy Jézus Szíve **követendő példakép** az Egyház minden tagja számára: a „pásztorok" és „bárányok" számára, azok számára, akiknek egyaránt küldetésük az evangelizálás, akár a keresztség, akár az egyházi rend szentsége által – „klerikusoknak" és „laikusoknak" egyaránt.

Mindannyian Isten egyetlen nyája vagyunk, az egyetlen Főpásztorunk pedig a Megfeszített, Akinek megnyitották a Szívét – Jézus Krisztus. Ha megtanuljuk ilyen módon szemlélni Jézus Szívét, akkor a falra akasztott kép egyben felszólítás lesz arra, hogy belemélyedve szemlélésébe átadjuk magunkat a Léleknek, Aki emlékeztetni fog minket és el fog vezetni Jézus Szívének ahhoz a részéhez, amely a Biblia leírásával összhangban az adott helyzetben egy egészen meghatározott üzenetet közvetíthet számunkra.

A képek és szobrok az otthonainkban jelképek, amelyeknek az a feladatuk, hogy **bevezessenek minket Isten jelenlétébe**.

Minden szent valamiben kivételes és egy bizonyos szent képét szemlélve a Lélek bevezet minket Krisztus személyiségének abba a részébe, amelyet az a szent megélt az életében. Így az imánk a hit és az Isten irgalmába vetett bizalom új dimenzióját nyeri el. Ezt követően még nagyobb bizalommal kérjük ennek a szentnek a közbenjárását, vagy példáján felbuzdulva merjük hittel kérni közvetlenül Istentől azt, amire szükségünk van.

Isten különböző szimbólumok által mutatja meg nekünk személyiségét, de ugyanezt a módszert alkalmazva mutatja be nekünk ellenfelünket, a Sátánt is. A Biblia úgy mutatja be, mint kígyót, sárkányt, Leviatánt, gyilkost, tolvajt, hazugot, vadállatot, oroszlánt, amely elnyel... Isten álmainkban is figyelmeztet minket az ellenféllel kapcsolatban.

Közismert tény, hogy sok ember, akiket a mágia és varázslat valamilyen következménye terhel, kígyókat, sárkányokat, oroszlánokat, farkasokat, kutyákat, fejetlen embereket és ezekhez hasonló jelképeket látnak, amelyek a Bibliában és a művészi ábrázolásokban is az ördögöt jelképezik. Természetesen, az állatbarátoknak nem olyan álmuk vagy látomásuk lesz, amelyben kedvenc állatuk jelenik meg! Számukra a Lélek olyan jelképet talál, amely figyelmezteti őket a veszélyre, de olyan lesz ez a jelkép, amely számukra közvetlenül a gonoszhoz kapcsolható.

Az álmok, látomások és hasonlatok szellemi élmények, amelyek által Isten kommunikál emberi szellemünkkel, illetve a szívünkkel. A szívbeli hit szolgál megigazulásra, nem az értelem hite (vö. Róm 10,10).

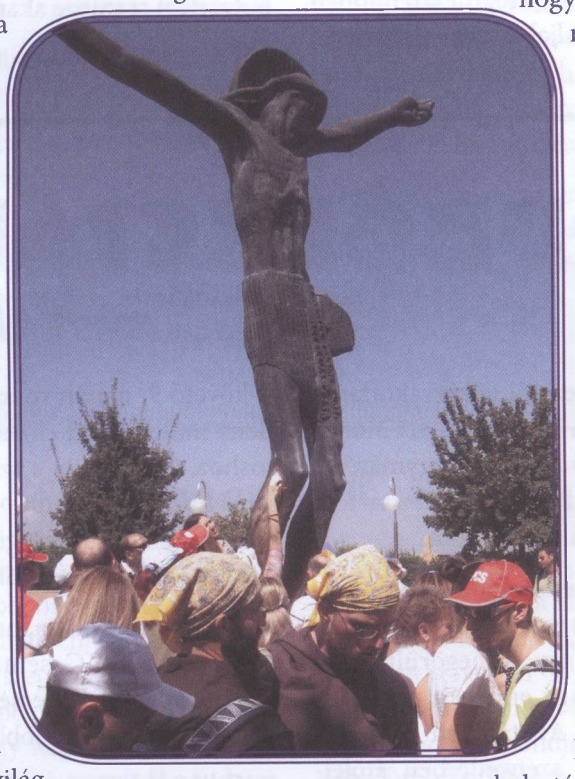
A Szentlélek megnyilvánulásaival megsemmisíti az ószövetségi átok következményeit, vagyis, hogy az emberek hitetlenségük miatt azt az ítéletet vonták magukra, hogy nézzenek, de ne lássanak, halljanak, de ne értsenek és szívükkel se értsenek (vö. ApCsel 28,25-27)!

Josip Loncar

(Részlet a Marana Tha sorozatban nemrég megjelent Josip Loncar: "Erő a magasból" című könyvből.)

A Medjugorjei Krisztus szobor verejtékezése

Az autóbusz begördült a templom mögötti parkolóba, a feltámadt Krisztust ábrázoló szobor közelébe. Izgatott kíváncsisággal siettünk oda, mert itthon már hónapokkal korábban hallottunk róla. Azonnal konstatáltuk mi is: a szobor verejtékezik! Az 5-6 méter magas bronzszobrot 1998-ban állították fel és 2001. június 25-én (a medjugorjei jelenések 20. évfordulóján) észlelték először a jelenséget. Persze nem az egész felületén látható, hanem csak a jobb térd jobb oldalán (ritkán más helyen is) egy tenyérnyi nagyságú fémfelületen, amely a sok érintéstől, tapogatástól fényesre polírozódott.

Először 2002 őszén szemléltem a rendkívüli dolgot. Még az egyszerűbb emberek is első pillantásra természetes magyarázatot kerestek a jelenségre. (Az emberek korántsem annyira hiszékenyek, amint azt az ateista-szabadkőműves szféra hangoztatja!) Akadtak olyanok, akik felvetették, talán a szobor felső részén van egy repedés, amelyen át esővíz szivárgott a belsejébe és az itt kerül napvilágra. Igen ám, de a víz enyhén sós ízű, mint a verejték, s olykor heteken át nem esik az eső, nincs víz utánpótlás.

A tenyérnyi bronzfelületen általában öt másodpercenként fokozatosan növekedve jelenik meg egy csepp és gördül alá. Ez durva becsléssel azt jelenti, hogy naponta legalább egy liter folyadék távozik a szobor tenyérnyi felületéről. Persze ez csak egy nagyon durva és nem lényeges becslés, mert van amikor napokig szünetel, máskor pedig (például évfordulókon) szaporán pereg alá, szinte záporozik.

Azt is felvetette valaki, hátha páralecsapódás történik. De ahhoz egy hűtőberendezésnek kellene belül lennie, azonban a tenyérnyi felület azonos hőmérsékletű a többi felülettel. És nem páralecsapódás alakjában jelenik meg a sós víz, hanem növekvő cseppekben. Számos alkalommal volt módomban megszemlélni arasznyi távolságból is a földtől mintegy 2 méter magasságban lévő jelenséget. A legkisebb tűnagyságú lyuk vagy repedés sincs a bronzlemez felületén, és teljesen szabálytalanul – hol itt, hol amott – kezd feltűnni egy csepp, majd gyorsan meghízva alágördül.

Azonban a legcsodálatosabb a jelenségben az, hogy a verejtékezés viselkedik, reagál környezetére. Egy fiatalember jött oda, egy pár percre térdre esve, zokogva imádkozott. Az alatt az idő alatt bőséges volt a csepegés. Valaki megjegyezte: „Az a gondolat viharzott át rajtam: A kilencvenkilenc igazat az egy eltévedt bárányért." A velünk lévő pap, látván miről van szó, átkarolva a szobor két lábát őszinte zokogással hajtogatta: „Én Uram, én Istenem! Irgalmazz nekem drága Jézusom!" Ugyanekkor a verejték sokszorozódva hullott rá, de még a bal térd belső oldalának felületéről is!

Amikor egy élénken viháncoló, szélesen jókedvű és hahotázó zarándokcsoport érkezett, azonnal megszűnt a verejtékezés. Egy imádságos, rózsafüzérező dél-koreai csoportnál megfigyeltük, hogy a csepegés megduplázódott.

Hosszú sor várakozott azért, hogy a kegytárgyárusoknál vásárolható díszzsebkendőkkel felitassanak egy-két cseppet a verejtékből, ajándékozási célból. Két férfi összevitatkozott egymással a sorrendiségen. Abban a pillanatban megszűnt a csepegés. Amikor megszégyenülve megértették, hogy miattuk történt ez, eloldalogtak. Azonnal újraindult.

Egy üvegcsében hoztunk haza a verejtékből. Feleségem egy szemcseppentővel vadászta az alágördülő cseppeket, hátulról kapaszkodva a szoborba, alig elérve a verejtékező bronzlemezt. Ekkor csak a tenyérnyi felület hozzá közelebb eső részénél volt csepegés, mintegy kiszolgálva őt.

A verejtékezési jelenségből kötelező erővel kellett levonnom a következtetést:

- **Istennek semmi sem lehetetlen**, mert Mindenható.
- Előzőből következőleg **Isten képes arra, hogy a semmiből teremtsen.**
- **Isten mindenütt jelen van, mindig velünk van** és személyes jellegű. Ezzel teljesen összhangban áll a szobor ágyékkötőjén lévő feliratozás: RESURREXIT ADHUC EGO SUM (feltámadva is veletek vagyok).

A MARANA THA újság az előző esztendőben ismertette a kígyósi (Kárpátalja) olajat verejtékező feszületet, amely ugyancsak reagál a környezetében lévő eseményekre!

Sajnos minderről a medjugorjei jelenségről józan ésszel érthetetlen hallgatás van, pedig ez is az az esemény, amikor a „kövek beszélnek" (Lk 19,40) (kövek = szobrok).

Öt évvel ezelőtt a medjugorjei verejtékezésről írt cikket bevittem egy szerkesztőségbe. Méltatlankodva fogadták, hogy ők nem foglalkoznak bulvárlapi szenzációkkal. Szegény Jézusunk! Te pedig a világ jelen állapota miatt verejtékezel, így is fel akarod hívni Magadra az emberek figyelmét, és nem azért, mert bulvárlapi csemege akarsz lenni!

Dr. Kókay József

NYÁRI PRÓFÉCIÁIM

TANÚSÁGTÉTEL

2011 július végén csoportvezetői lelkigyakorlaton vettem részt. Az utolsó napon István atya azt mondta: „Ma a kiscsoportban imádkozzunk egymásért." Én nagyon örültem, mert Borika csoportjába tartoztam, és neki megvan a prófétálás ajándéka.

A csoportban elsőként értem imádkoztak a testvérek. Teimel Évin keresztül üzent az Úr: „Látom Jézus Szívét és benne téged." Nagyon megörültem, és azt mondtam magamban, hogy ennél nagyobb kitüntetést senki nem kaphat. Azután jött Évin keresztül a másik üzenet: „A szenvedésben átölelve Jézust a kereszten, véres lesz Tőle az arcod, ami azt jelenti, hogy a szenvedésedben egyesülsz Jézus szenvedésével."

Elfogadtam és egy kicsit büszke is voltam, bár még semmi bajom, betegségem nem volt. Azután Borikán keresztül üzent az Úr: „A kezedben egy nagy szitát tartasz, aminek nagy lyukain keresztül minden bajod, problémád kihull, és fennmaradnak jócselekedeteid fehér kavicsai." Hurrá, ha lesz szenvedésem, el fog tűnni, gondoltam. Azután még egy vigasztaló prófécia ismét Borikán keresztül: „Egy üveggömböt tartasz a kezedben, amelynek tetején a Szűzanya palástja van. Ha megrázod az üveggömböt, imádkozol, sok kegyelem árad rád!"

Ezekkel a szép üzenetekkel szívemben mentem Tarján Marikával Berekfürdőre nyaralni. A prófécit követő 9. napon rosszul lettem. A rosszullét nem akart múlni, ezért elmentünk a berekfürdői háziorvoshoz. Ő hallgatja a szívemet, majd megszólal: „A szíve leáll és újraindul, leáll és újraindul. Beutalom a karcagi kórház sürgősségi osztályára. Mentővel küldjem vagy van, aki autóval bevigye?"

Barátnőm vállalta, hogy bevisz autóval Karcagra, de ott sem az EKG, sem a vérvizsgálat nem mutatott ki semmi rendellenességet. Tovább nyaraltunk ezután, két nap múlva jobban lettem.

Feljöttünk Budapestre, és itt újból rosszul éreztem magam. Elmentem a háziorvoshoz, aki beutalt a Szent Ferenc Kórházba. A beutalás reggelén erős szédülés után összecsuklottam, mint egy rongybaba. Az EKG közben az orvos a nyaki főütőérre tette a kezét, és a jobb oldalinál leállt 4 másodpercre a szívem. Az EKG-n 15 cm hosszú sima vonal jelezte a szívleállást. Ezután az orvosnő megkérdezte, mit szólna egy pacemakerhez. Ha szükséges, hát legyen.

Beutalt a Szent Ferenc Kórházba. 5 napig megfigyelés és kivizsgálás alatt voltam, és összebarátkoztam két szobatársnőmmel. Margó 47 éves, komoly infarktuson esett át és elmondta nekem, hogy ő csak öregkorában akar megtérni. Erre elmeséltem neki a könyvet, amiben Cliff Richard arról ír, hogy 24 éves korában megtért, mert azt olvasta a Szentírásban, hogy Jézus azt mondja: „Szíved ajtaja előtt állok és

zörgetek. Aki meghallja, és beenged, ahhoz bemegyek, vele eszem, ő meg velem." Ez Margót nagyon meglepte.

Én vidám voltam, nem féltem, segítettem Margónak egyet-mást, mivel ő 1 kilónál többet nem emelhetett. Ez őt nagyon meghatotta, hozzátartozóinak is elmesélte.

De legjobban azt nem értette, hogy én miért vagyok jókedvű. „Félig a sírban van, és mindig nevet. Én ezt nem értem" – mondta. Erre én azt válaszoltam: „Legrosszabb esetben a tisztítótűzben kötök ki, de onnan már csak egy ugrás a mennyország, ott pedig csak boldogság lesz."

„Én még nem láttam ilyen embert, aki ennyit tud nevetni" – mondta.

Volt egy nagyon helyes lengyel pap, Marek atya, ő is próbálta megtérésre bírni Margót. Hozott neki egy teljes Szentírást is.

Szombat kivételével mindennap volt szentmise, és az atya végigjárta a kórtermeket. Mindenkihez volt egy jó szava, kérdése. Margóval egyik nap másfél órát beszélgetett. Közben én is beszéltem neki Jézusról, hitünkről.

Azután elkövetkezett a műtétem napja a városmajori érsebészeten. Nem féltem, hiszen mindenki, aki átesett ezen a műtéten, biztatott, hogy semmiség, nem fáj az egész.

Egy nagy nyolcágyas szobába fektettek. Egymás után hozták ezzel a műtéttel a betegeket, és mindenkinek nagyon fájt. Új módszerrel operáltak. Kivettek a szív tájékán egy ideget, ami úgy fájt, mintha tűz lett volna a mellkasunkban. Na de én átöleltem Jézust a kereszten, és ezzel megoldódott minden fájdalom. Fél 5-ig kellett a városmajori érsebészeten megfigyelés alatt lennem. Fél 5-től háromnegyed 10-ig vártam a mentőt, hogy visszavigyen a Szent Ferenc Kórházba. Ez egy kicsit nehéz volt, de közben mondtam a rózsafüzéreket.

Felépültem, és most boldogan élek az Úrban. Így teljesültek be a próféciák, amiket kaptam. Hála és dicsőség az Úrnak. Ámen.

Tariczky Mária

A legnagyobb veszély,

ami egy népet fenyeget, nem az, hogy szolgaságba süllyed, és hatalmasabb, nagyobb számú, erőszakosabb nép számára dolgoznia kell. Szolganépek lehetnek nagyok, a szegénység, a munka, a megalázás ellenére élhetnek magas sorsot. A legnagyobb veszély, ami egy népet fenyeget, hogy primitívvé válik, hogy eldobja magától a tudatos gondolkozást, és a tudatos gondolkozót, s ezzel a tudatlanság óceánjába merül. Így válik csőcselékké, söpredékké züllik és oszlik fel.

A legnagyobb rang, amit egy nép elérhet, nem a kultúra, nem az, hogy szellemivé válik. Egyetlen szóval sem éltek vissza annyit, mint a szellemmel. A szellem nem szuverén világalkotó szubsztancia, hanem az erőnek, Hatalmaknak és Istennek éppen olyan megnyilatkozási területe, mint a természet és a lélek. A szellem csak akkor aktív, ha magasabb erő, hatalom vagy Isten szállja meg, egyébként üres, passzív, tehetetlen és terméketlen. De ha aktív, akkor is lehet démoni, ördögi, romboló, negatív, lehet nemes, kritikus, tiszta, komoly, lehet magasztos, tündöklő és isteni.

Azt, hogy a szellem önmagában álló absztrakt szubsztancia, csak a szellemtudósok hiszik, ezeket pedig a legjobb egyszer és mindenkorra játékon kívül hagyni. A szellem önmagában negatív: minden meg nem kötött és meg nem szentelt szellem sátáni, mondják a keresztény gondolkodók. Egy nép lehet kulturált és szellemi, mégis terméketlen, félelmetes, gonosz és elvetemült.

A legnagyobb rang, amit egy nép elérhet, hogy megszentelt életet él.

A nagy népek nem a kultúrnépek. Vannak egészen nagy népek, amelyek nem alkotnak kultúrát, és talán nem is fognak. Az ember értékét attól függővé tenni, hogy milyen látható tárgyakat alkotott, nem lehet; az ember értéke sorsának tisztaságán és az isteni erőktől való megérintettségén múlik. A nép értékét nem lehet attól függővé tenni, hogy létét milyen eszközökkel könnyítette és szépítette meg. A nép rangja egzisztenciájának megszentelt voltán múlik.

Hamvas Béla

Tanúságtétel keresztelőmhöz

Gyerekkoromban én sajnos nem lettem megkeresztelve, mert a nagy rokonságban a rokonok közül sokan csúnyán hajba kaptak egymással, hogy ki legyen a keresztszülőm. Anyukám ettől kikészült és besokallt és azt mondta: „Jó, akkor senki nem lesz keresztszülő és kész!" Így sem én, sem Bálint öcsém nem lettünk megkeresztelve.

A szüleink meg voltak keresztelve ugyan, de nem igazán éltünk vallásos életet és Istennel sem sokat törődtünk vagy beszéltünk róla otthon, csak néha napján. Azt a keveset is többnyire Anyukámtól tudtam. Néha elmentünk templomba, de bennem nem maradt semmilyen emlékkép erről. Az egyetlen meghatározó gyerekkori élményemről Jézussal kapcsolatban megboldogult Édesanyám elbeszéléséből tudok. Körülbelül 3 éves lehettem ekkor. Egyik nap a piacon vásároltunk és kaptam ajándékba egy kis kék kristályköves gyűrűcskét Édesanyámtól. Hazasétáltunk a piacról és otthon észrevettük, hogy a gyűrű útközben elveszett. Nagyon szomorú voltam és kértem Anyát, hogy menjünk vissza, keressük meg. A baj csak az volt, hogy a piac nagyon messze volt tőlünk, olyan 40 perc gyalog és nehéz volt megtalálni a homokos, kavicsos úton, rekkenő nyári hőségben. Nagyon bizonytalan volt az egész. Anya szíve megesett rajtam és visszagyalogoltunk. Már közeledtünk a piachoz, nagy utat tettünk meg és semmi eredmény. Már lemondtunk a kis gyűrűről. A piachoz közeledve odaértünk a templomhoz, ahol a templom egyik oldalában egy nagyobb, kőből készült feszület állt. Odamentünk Jézushoz és a feszület tövében a kavicsok között is keresgéltünk. Meglett a kis gyűrűm és örömömben azt mondtam Édesanyámnak, hogy: „A Jézus Kriszti vigyázott a gyűrűmre, amíg visszajöttünk érte!"

Még pici voltam és így mondtam, hogy a Jézus Kriszti. De nagyon erősen éreztem Jézus jelenlétét és örömét akkor.

Ma visszagondolva erre az eseményre olyan, mintha akkor ez már egy előrejelzés lett volna az eljövendő életutamról. Én is elvesztem a világi úton a sok por és apró kavics között, de Jézus vigyázott rám, a lelkemre, a szívemre addig is, amíg visszajövök, megtérek hozzá. Ő már mindent tudott előre rólam és az életemről.

Ahogy nőttem, mindig éreztem a szívemben egy vonzalmat Isten iránt és azt, hogy megtaláljam a tiszta lelki életet és a belső békémet. De nem volt hozzá kapaszkodóm, útmutatásom, példám és támaszom a kis- és a nagycsaládunkban és más környezetemben sem, így egyre jobban és észrevétlenül belesodródtam a modern, nagyvárosi fiatalok életébe. Fontos volt számomra a gimnáziumban, hogy mit gondolnak rólam az osztálytársaim és igyekeztem tartani velük a lépést. Igaz, egy nagynéném a fejem fölött megbeszélte Anyukámmal és elvitt rendszeresen a Jehova tanúihoz, hogy vallásos életem legyen, de tőlem nagyon idegen volt minden, amit ott hallottam és láttam. Kínlódás volt számomra minden ott töltött alkalom és idő. Ott én nem kaptam semmi olyan lelki táplálékot, amitől megnyílt volna Isten felé a szívem és az elmém.

Később nagyon lázadó lettem és nem fogadtam szót a szüleimnek, így csak Isten segítségével az utolsó pillanatban léptem vissza a házasságtól 19 éves koromban egy nálam 11 évvel idősebb fiúval. A vele való hosszú, tartós kapcsolat és jegyesség testileg, lelkileg, szellemileg egyaránt nagyon romboló hatású volt számomra, mert ő idegileg és jellemében nagyon gyenge volt és romlott erkölcsű. Hithű kommunista családban nőtt fel, így a vallást és Istent utálta és tagadta.. Mikor megtudtam, hogy már rég nem hűséges és alvilági dolgokba is belekerült, felbontottam a jegyességünket.

Miután vele szakítottam, továbbra is úgy éreztem, hogy valami nagy űr van a szívemben, valami nagyon hiányzik az életemből. Tovább kerestem a CSODÁT, ami megnyugvást, sikert, egészséget, békét, örömöt, jó párkapcsolatot, anyagi biztonságot és minden jót megad nekem, amire csak vágytam. Ekkor kezdtek kis hazánkba is beáramlani a különböző keleti és ezoterikus tanok és mesterek, ahol és akik valódi önmagunk megtalálását, Istennel való kapcsolatunk és életünk megjavítását és beteljesedését, lelki harmóniát, anyagi sikereket, egészséget, és mindenféle szépet és jót ígértek mindenkinek, amire mi emberek általában természetesen vágyunk. Rengeteg ezoterikus önismereti tréninget, ezoterikus könyvet vettem és faltam ezeket. Megismerkedtem különböző indiai vallásokat követő magyar emberekkel, például vajsnavákkal, krisnásokkal, stb. Hagyományőrző táltosképzőben is voltam. Keleti filozófiákkal foglalkoztam. Tajcsiztam, a hastáncot is megtanultam, természetgyógyászokhoz jártam, és még sorolhatnám. Szerencsére minden ágával nem kerültem kapcsolatba az ezoterikus

önkiteljesítést ígérő utaknak (ez lehetetlen is lenne egyetlen embernek). Szóval nem kerültem kapcsolatba olyanokkal, mint például a regressziós hipnózis (előző életekben való utaztatás), okkultizmussal (legalábbis saját akaratomból biztos nem, bár a mai világban sosem lehet tudni, kikkel kerülünk kapcsolatba), szellemidézés, stb... Ezektől ösztönösen is irtóztam és veszélyesnek, helytelennek tartottam őket már akkor is. Ma már tudom, hogy Jézusnak, Szűz Anyácskának, Szentlélek Istennek sugallata tartott távol ezektől a legveszélyesebb forrásoktól. De ez a sokféle más dolog, amikkel próbálkoztam akkoriban, egyáltalán nem hozták el a kívánt álmaimat a legcsekélyebb mértékben sem. Ezért újabb és újabb dolgok után kutattam. Egy ördögi, eredménytelen körforgásba kerültem.

Tehetetlennek éreztem magam és teljesen kétségbe estem. Nem értettem, mit csinálok rosszul. Elvesztettem a reményt, hogy valaha is lesz önbizalmam, lelki békém, jó párom, anyagi biztonságom…. És még sorolhatnám a kívánságaimat, és az életcéljaimat. Rengeteg pénzt és időt fordítottam ezekre, amiktől azt reméltem, hogy egyenesbe jön majd az életem minden szinten. De szép lassan rá kellett jönnöm, hogy csak lehúznak engem is, mint mindenki mást is, anyagi és lelki értelemben is. Ma már bizony egy szép házam, nyugodt életem is lehetne akár abból a sok pénzből, amit verejtékkel kerestem meg, gyűjtöttem össze és pazaroltam el lelki békém reményében. De ezen is át kellett mennem ahhoz, hogy hitelesen tudjak beszélni ezekről a dolgokról, és még nagyobb legyen a Mennyei családomhoz, Istenhez való visszatalálásom öröme és értéke.

A szüleim 18 éve elváltak, amikor több éven át húzódó, nagy válság és tragédia hullám érte a családunkat. Az öcsém, Bálint és én Édesapával maradtunk a válás után. Amint mondtam, nem éltünk valami vallásosan, hívőként. De ezek a tragédiák és Anya távozása a családunktól, valahogy mindannyiunkban lassú, de biztos változásokat indítottak el. Az elmúlt években Apa elkezdett újra rendszeresen templomba járni, mint gyermekkorában a faluban, ahogy a szüleivel éltek nagyon vallásosan, Istent szeretően. Édesapa gyerekként pap szeretett volna lenni, csak a kommunista időkben kinevelték még a templomba járásból is az embereket, a fiatalokat, így őt is.

Miután apu újra járt templomba, én is eljártam vele, de nem a vallás miatt, hanem, hogy Apa kedvében járjak ezzel. Ez nem volt őszinte dolog és körülbelül egy év után el is maradtam a templomból. Mondtam Apának, hogy nem tetszik a dolog. Tele van nálunk idősekkel a templom, fiatalok és gyerekek alig, és a nénikék sokat lökdösődtek, furakodtak meg traccsoltak a templomban és nem voltak valami kedvesek.

Papjaink meg túlterheltek, idegesek, feszültek, kimerültek, az egyik olyan, mintha mindig kiabálna. Féltem tőle. A szertartásokat és sok éneket és imát sem ismertem. Nem értettem, hogy valójában mikor mi történik a szentmise alatt és nagyon unatkoztam, meg zavart, hogy nem tudtam az énekeket és imákat. De arra nem éreztem vágyat, hogy pótoljam ezeket. Szóval távol éreztem ezt az egészet magamtól. Mondtam Apunak, hogy én nem találom itt azt a lelki békét, amit keresek, és nem akarok képmutatóan eljárni, inkább nem jövök. Folytattam inkább a modern és keleti szellemi tradíciók tanulmányozását, ezeket az irányzatokat figyeltem, kutattam. Apu pedig minden alkalommal, mikor hazajött a misékről, kitartóan, állandóan, kedvesen így köszöntött: „Legyen részed az áldott Szentmisében!"

Ma már úgy látom, Apu volt az én Szentmise futárom, aki házhoz hozta nekem a Szentmisét szellemi értelemben. Mint megtudtam, ezt a köszöntést gyermekkorában tanulta falun, ahol a falusi emberek a mise után a templomból hazajövet így köszöntötték egymást. Nagyon szép és hasznos szokás. De én csak legyintettem, és továbbra is nagyon kritikus voltam a papokkal és az egyházzal szemben. Ekkoriban hat ökörrel sem lehetett volna elvontatni engem a templomba, és ha valaki ekkortájt azt mondta volna nekem, hogy egy napon meg fogok térni Jézushoz és majd egyszer meg akarok keresztelkedni, azt gondoltam volna, hogy nagyon cinikus az illető, és nagyon csúnyán belém akar rúgni, hogy megbántson.

Azt gondoltam, hogy sok butaságot, életszerűtlen dolgot hirdet az Egyház, nagyon maradi, dogmatikus, képmutató és bigott az egész. Szóval nem nekem való. Pedig most már tudom, hogy nem is vettem a fáradságot, hogy megismerjem jobban, komolyabban azt, amiről ilyen véleményt alkottam. Csak távolságot akartam tartani, mert féltem tőle. Nem akartam, hogy megmondják, mi a jó és mi a rossz, én akartam Istennek megszabni a kereteket az életemben. Nem akartam meghallani, hogy Ő mit szeretne kérni tőlem.

Közben két éve kiderült, hogy Anyukám rákos beteg lett. Elkezdtünk mindent felkutatni és beszerezni neki, amitől egy kicsit is remélhettük, hogy segíthet a gyógyulásában. Fizikai, testi, táplálkozási, lelki terápiákat együtt. Csak éppen szegény Jó Istent felejtettük ki a hosszú listából. Csak hozzá nem fordultunk segítségért, mint ahogy korábban sem az életünkben. Sőt, én szkanderoztam a Jó Istennel, hogy megmentem Anyát mindenképpen. Isten akarata vagy szándéka ellenére is. Bár ez a lázadásom egyáltalán nem volt tudatos számomra. Csak azt tudtam, hogy minden erőmet, pénzemet, energiámat, mindenemet odaadnám, hogy Anya meggyógyuljon. Az eszembe sem jutott, hogy Istenhez imádkozzak a gyógyulásáért, vagy lehet, hogy el kell engednem Őt, mert Istennek éppen az a terve, hogy elvigye Őt az örök Hazába, távol minden földi szenvedéstől, kínoktól és megpróbáltatásoktól. Önző voltam és ma már bánom, hogy így tettem és nem hajoltam meg Isten előtt hamarabb, időben. Tavaly karácsonykor kint töltöttem egy hetet Erdélyben. Szállást egy ismerősöm szerzett egy katolikus, idősebb házaspárnál. A néni nagyon megkedvelt és búcsúzóul egy könyvet ajándékozott nekem. A könyv Mary Usha nővér könyve volt, címe: „A gyógyulás rejtett forrásai".

Januárban kiolvastam és nagyon megtetszett. Csak azok kedvéért mondom, akik még nem ismerik, hogy Mary nővér modern pszichológiát és mélylélektant tanult, amit imával ötvözött és ezzel a módszerrel, Isten segítségével rengeteg testi-lelki gyógyulást ért el az embereknél. Gondoltam, hátha ez segítene Anyukámnak. Megkérdeztem Édesanyámat és igent mondott rá. A könyv alapján kinyomoztam, hogy hol tartanak itthon ilyen gyógyító szemináriumot és így megtaláltam az Emmausz Házat és Katona István atyát, aki a könyvet magyarul kiadta. Itt az Emmausz Házban a földszinten meg lehet vásárolni a könyvet, akit érdekel. Amikor telefonáltam, István atya azt mondta, hogy pont két hét múlva indítanak ilyen kurzust. Beírattam Anyát, de Apát és magamat is, mert gondoltuk, hogy a mai világban minden embernek, így Apának és nekem is szükségünk van erre a lelki gyógyulásra, lelki táplálékra. Mielőtt elindult a szeminárium, egy finom, gyengéd, kedves, szelíd hang megszólított és azt mondta nekem, hogy: „Ha elmész erre a szemináriumra, akkor mire véget ér a kurzus, meg akarsz és meg is fogsz keresztelkedni."

Én azt válaszoltam gondolatban a hangnak, hogy nekem egyáltalán nem áll szándékomban megkeresztelkedni, hiába mondja ezt, de a szeminárium érdekel és elmegyek. Azt is mondtam Neki, hogy csak azért mert Ő most ezt mondta nekem, nem fogok megkeresztelkedni, de ha a szívemben őszinte vágyat fogok erre érezni, akkor nem fogok ellenállni és nyitott leszek. Gondoltam, úgysem nagy az esélye és ellen tudok állni, mert én döntöm el, mit akarok az életemben és mit nem. Anyát még a szeminárium megkezdése előtt levitte vidékre egy jóságos testvére magához, hogy alkalmazzák nála azt a terápiát az otthonukban, amitől Anya ezen testvére korábban meggyógyult egy súlyos rákbetegségből, minden orvosi beavatkozás nélkül – és én teszem hozzá, hogy természetesen a Jó isten kegyelméből és áldásával. Így Anya vidékre került, de Apa és én elkezdtük a gyógyító szemináriumot. A szeminárium alatt egyre közelebbi kapcsolatba kerültem Istennel, elmélyült a barátságunk. A szeminárium végére, ez év márciusában eldöntöttem, hogy meg akarok keresztelkedni. Édesanyám nagyon boldog volt, hogy így döntöttem. Mondta, hogy őszre meggyógyul és ősszel ő is elvégzi István Atyánál a gyógyító szemináriumot. Lelkesen várta a gyógyulását és az őszi alkalmat. Sajnos idén április 17-én hazahívta Édesanyát a Jó Isten az örök Hazába, így Anyu már csak onnan tud részt venni a keresztelőmön, odaátról néz most bennünket. A SAJNOS szó azért nem helyes, mert Anyu most már nagyon boldog odaát és nem szenved semmitől. Otthon van az Atyánál.

Szeretnék még egy rövid történetet megosztani Veletek, ha megengeditek. Amióta a gyógyító szemináriumot elvégeztem itt az Emmausz Házban, nagyon sokat gyógyult és erősödött a lelkem a korábbiakhoz képest, és rengeteg kegyelemben és áldásban részesít a Jó Isten engem és a családtagjaimat is. A legnagyobb és legfontosabb a mai nap. A keresztségem, első áldozásom, bérmálásom kegyelme. Egy másik hatalmas ilyen kegyelem, hogy idén augusztusban – életünkben először – kimehettünk Édesapámmal Medugorjébe, ahol 30 éve mindennap megjelenik Szűz Anyácska és üzeneteket ad a látnokoknak. Ez egy csodálatos hely. Amint megérkeztünk hatalmas béke töltötte be a szívünket és végig úgy éreztük, Szűz

Anyácska a tenyerén hordoz bennünket és a Mennyország békéje ölel körül minket. Itt sok-sok ajándékot kaptam az égiektől és azt mondják, hogy senki nem tér haza onnan üres kézzel és szívvel. Ezekből a legelsőt szeretném most megosztani Veletek.

Vasárnap érkeztünk meg az Ifjúsági Találkozóra és az esti szentmisén már részt vettünk. Apa és én bent a templomban hallgattuk a mise közvetítését. A templomban nem volt pap, mivel a kinti szabadtéri oltárnál nagyobb tömeg volt és ott celebrálták a szentmisét a papok. Mivel a hivatalos program megnyitó csak másnap volt, így ezen a napon még nem volt magyar nyelvű fordítás és nem értettük a horvát nyelvű misét. Mondtam magamban Szűz Anyácskának, hogy nem tudok emiatt sajnos bekapcsolódni a misébe. De Szűz Anyácska azt válaszolta, hogy ne törődjek ezzel, csak nyissam meg a szívemet és akkor a szívemmel részt tudok venni a misében. Ő direkt rendezte így a dolgokat.

A mise alatt az oltár fölött egyszer csak megláttam három hatalmas, erős, ragyogó angyalt, majd utánuk a Teremtő Atya arcát. Nagyon békés, szép, nyugodt volt. Teljes bizalmat éreztem iránta és vágyódást a jelenlétében lenni állandóan, örökké. Ezután nem sokkal Jézus arcát láttam meg, akinek az arca átváltozott Szűz Anyácska arcává. Majd Szűz Anyácska arca visszaváltozott Jézusévá és folyamatosan átalakult egymásába az arcuk. Szinte már nem lehetett megkülönböztetni őket egymástól, olyan szépek és hasonlatosak voltak arcra. Gyönyörűek voltak és az egész olyan volt, mint egy vidám játék, egy bújócska. Megértettem, hogy számomra küldtek ezzel választ egy régi kérdésemre. Jó ideje rendszeresen kértem Jézust és Szűz Anyácskát, hogy magyarázzák el nekem, hogyan van az, hogy Jézus és Szűz Anya Egyek, elválaszthatatlanok egymástól. Ahogy ezt a gyönyörű képet láttam, megértettem a szívemmel, hogy ők tényleg teljesen egyek.

Nem sokkal ezután egy borzalmas képet is mutattak. Egy hatalmas Világégést láttam. Minden szürke volt és a füsttől alig lehetett látni. Bombák záporoztak mindenfelé az egész világon és tűzeső hullott az égből. A Földön minden lángokban állt és élő embert nem is láttam, csak sok halottat.

Azt éreztem, hogy az emberiség nagy része kipusztult és az egész emberiséget a teljes, végleges kipusztulás fenyegette. Azt is éreztem, hogy ez időben nagyon közel lehet. Tudom, hogy sokan hallottatok már erről a prófétáktól, látnokoktól, különféle írásokból. De egyre több embernek megmutatja ezt az Atya. Azért mutatja meg, hogy minél többen tanúskodjunk erről és minél több emberhez eljusson a híre, hogy felébredjen végre az emberiség a gonosztól jövő rabszolga álomból és minél többen megtérhessenek, amíg még van idő és nem késő. Ezután Jézust láttam a Világégés felett. Lenézett az emberiségre és két karjával eltakarta az arcát. Zokogott a sírástól, záporoztak a könnyei és sírva ezt mondta: „Én nem akarom ezt. Én nem ezt akartam."

Egy picit átéreztem a fájdalmából, a szomorúságából, de abba a picibe is úgy éreztem, hogy meghasad a szívem, nem bírom elviselni, belehalok.

Megkérdeztem Tőle: „Jézusom, mit tegyünk, hogy elkerülhessük ezt a kimondhatatlan borzalmat?"

Ő ezt válaszolta: „Térjetek meg és tisztítsátok meg a szíveteket!"

A térjetek meg felszólításban nem csak a keresztényi élethez való fordulást vagy megkeresztelkedést értette. Ránk, minden aktív keresztényre is mondta ezt ugyanúgy. Ő a szívünknek Hozzá, Jézushoz való megtérésére utalt. Arra, hogy szálljunk magunkba és javuljunk meg. Milyen egyszerű és rövid üzenet. Mégsem könnyű, mert nagy súlya van. Mélyen megrázott, megindított rövid válasza.

„Térjetek meg és tisztítsátok meg a szíveteket!"

Ezzel Jézus azt üzente, hogy a Világ sorsa most dől el és a mi kezünkben van jelen pillanatban. A mi korszakunk és az idő a végéhez közeledik. Itt van a küszöbön a nagy változás és rajtunk múlik, hogy ez a Világégés megtörténik-e vagy elkerüljük.

Minden egyes emberen, rajtunk, óriási a felelősség és ennek tudatában kell élnünk és döntenünk minden pillanatban, minden helyzetben.

Magyar Krisztina

TUDOM, hogy...

Némelyek **csak reménykednek** abban, hogy a Mennybe jutnak, mások azt állítják: „**Tudom**, hogy majd a Mennyországba kerülök!" Van különbség a kettő között?

Igen, **mégpedig óriási!**

Azok, akikben saját jövőjüket illetően erős meggyőződés él, valószínűleg minden tettüket sikerre viszik. Az erős meggyőződés pozitív hozzáállást ad a cselekedeteinkhez, és segít, hogy mások is jobban bízzanak bennünk!

Azok a keresztények, akik Jézusban, mint **saját Megváltójukban** bíznak, másokat is szeretnének a kereszténnyé váláshoz hozzásegíteni. Minél erősebb a mi hitünk, annál jobban szeretnénk másokat is meggyőzni. Célunk az, hogy egy, tíz, száz vagy ezer embert nyerjünk meg Isten Országának!

Az ügynök, aki őszintén meg van győződve az áruja értékéről, sikeresebb, mint aki képtelen bizonyossággal kiállni amellett. Legtöbbünk reakciója sokkal kedvezőbb azok felé, akik tudják, hogy miről beszélnek. Isten is tisztában volt ezzel, amikor a Mennybe vezető utat eltervezte! Jézus magabiztos volt. Nem azt mondta a tanítványoknak, hogy **esetleg** a Mennybe juthatnak! Azt mondta: „*Örvendezzetek, mert a nevetek fel van írva a mennyekben!*" (lásd Lk 10,20)

A tanítványok erre elindultak, és az akkor ismert egész világon híresztelni kezdték, amit Jézustól kaptak.

Jézus feltámadása után sok ezren hittek Benne, a tanítványoknak az Ő személyéről adott tanúsága alapján. De aztán a sátán elkezdte felszítani ugyanazokat a dühös érzelmeket, amelyeket az emberek Jézussal szemben már éreztek. Megfenyegették a tanítványokat, majd később ki is végezték őket, amiért azok nem voltak hajlandók hallgatni.

Keresztények új generációi támadtak, akik lelkesen követték a tizenkettőt. Ennek hatására az emberek ismét ezrével tértek meg. Ma is vannak még lelkes keresztények. Bármerre járnak, ott növekszik a hívők száma. Az a kérdés, meg vagyunk-e győződve arról, hogy Jézus a Megváltó, vagy nem igazán hiszünk tanításában?

Esetleg félünk megtenni, amire Ő kért bennünket. Mitől félünk? Hogy börtönbe kerülünk? Hogy kivégeznek bennünket? Nem, inkább az a helyzet, hogy nem vagyunk bizonyosak abban, amit a János 3,16 mond: „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*"

Vagy talán azért bizonytalankodunk, mert attól félünk, hogy az emberek zokon veszik a tanúságtételünket, és olyasmit tesznek, vagy mondanak, ami megszégyenít minket? Pedig így egyre inkább hasonlóvá válhatunk Jézus tanítványaihoz!

Jézus emberek **örök sorsát adta** a kezünkbe, ahogy a tanítványokéba is. Addig tanulmányozhatjuk a Szentírást, amíg Jézus tanítása meggyőződésünkké nem válik. Jézus ellátott minket az Igével, így ismerhetjük a tanítást. Szóban, írásban, vagy írásos anyagok terjesztésével továbbíthatjuk másoknak, amiben mi hiszünk. **Mindennapi döntésünk, hogy mit fogunk tenni.** Jézus szerint: „*Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat...*" (Lk 10,2).

Merlin Carothers

A gonosz lelkek harca

III/1. rész

Maria von Agreda látta vízióiban, hogyan ragadják el a démonok a lelkeket, hogy a pusztulásba (a mélybe) vigyék őket. Az angyalok harcolnak értük és érvényt szereznek Krisztus érdemeinek.

Maria von Agreda leírása

Lucifer emberek iránti gyűlölete olyan régi, mint maga az engedetlensége. Az emberek iránti haragja, kegyetlensége és Istennel szembeni gőgje azért olyan nagy, mert már a mennyben világos volt, hogy az „Örök Ige" emberi természetet ölt, és attól az asszonytól születik, akit napba öltözöttnek látott. Mivel az Úr iránti gyűlöletét nem tudja kielégíteni, az Isten alkotásain tölti ki azt. Továbbá a démon angyaltermészetéhez híven, ahhoz, amit elhatározott, görcsösen ragaszkodik, soha nem mond le, a körülményekhez mérten próbál más-más harcmodort felvenni, de a haragot, amivel üldözi az embereket, soha fel nem adja. Ellenkezőleg, gyűlölete egyre nő és fokozódik oly mértékben, ahogy az Isten kegyelemmel árasztja el az Egyház igazait és szentjeit.

Mivel ez az ellenség csupán egy test nélküli lélek, működése nem fárasztja ki, olyannyira szorgalmas az üldözésben, hogy az emberi lényt már kezdettől fogva követi az anyaméhben, és addig folytatja a harcot, amíg a lélek meg nem válik a testétől. Ezzel beteljesednek Job szavai: „Az ember földi élete küzdelem." Ez a harc nemcsak abból áll, hogy az eredendő bűnnel születünk, és ennek köszönhetően mohóságot és rossz hajlamokat örökölünk. Emiatt a sátán bevetheti minden ravaszságát, gonoszságát és hatalmát. Igénybe veszi érzékeinket, lelkierőnket, hajlamainkat és szenvedélyeinket. Állandóan arra törekszik, hogy testünket megrabolja és az örök életbe jutás lehetőségétől megfosszon minket. **Nem okoz látható veszélyt és kárt, de mindent megkísérel annak érdekében, hogy rossz útra térítsen, és a kegyelemtől megfosszon minket**, ezt teszi fogantatásunktól kezdve egészen életünk utolsó pillanatáig.

Az ördög különösen az Egyház gyermekeit veszélyezteti. A gonosz lelkek megnézik a szülők természetéből fakadó hajlamokat, mert a gyerekek általában ezeket öröklik. Megfigyeléssel és gazdag tapasztalatuk segítségével az ördögök kikövetkeztetik, milyen természete és milyen hajlamai lesznek a kicsinek, és erre alapozzák kísértéstechnikájukat a jövőjére nézve. Ha ezek kedvezőek a gyermek szempontjából, mindent megpróbálnak, hogy megakadályozzák, hogy a gyermek világra jöjjön, és felvegye a keresztség szentségét. Így rabolják el Istentől a gyermeket. A pogányokkal és bálványimádókkal ebben a vonatkozásban nincs sok dolguk.

A Mindenhatónak különböző védelmi eszközei vannak a sárkány gonoszságával szemben. Leggyakoribb az, hogy a „gondviseléssel" úgy irányítja a természetes okokat, hogy a megfelelő időben úgy következzenek be a dolgok, hogy a gonosz lelkek ne tudják azokat megakadályozni vagy megzavarni. Ezért korlátozta az Úr hatalmukat.

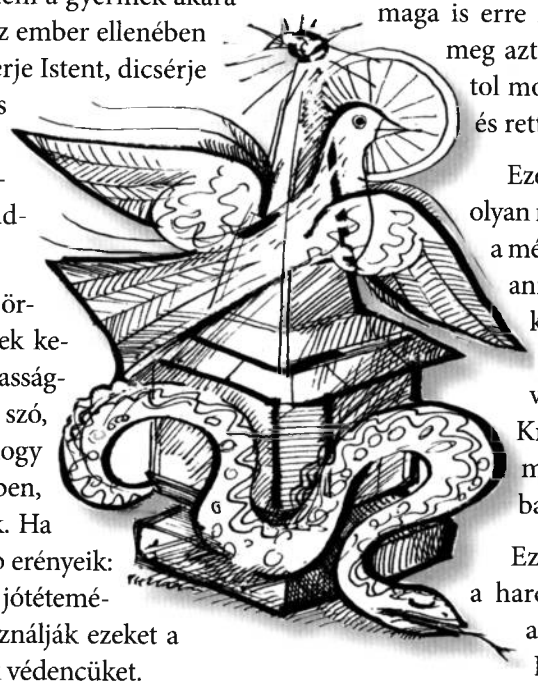
Ha szabad teret engedett volna féktelen gonoszságuknak, az egész világot káoszba taszították volna. Ezt az Alkotó jósága nem engedné meg. Az ördögök, az Ő esküdt ellenségei csak olyan szolgálatot teljesítenek a teremtésben, amelyek egy jól szervezett államban a hóhéroknak kijárnak. Az ilyen tulajdonságukkal csak annyit tehetnek, amennyit Isten rájuk bízott vagy engedélyezett.

Ha az emberek züllöttségükben nem saját maguk nyújtanák oda a kezüket ezeknek az ellenségeknek, amikor suttogásukat hallják, és olyan tettet hajtanak végre, amivel rászolgálnak a büntetésre, nem borulna fel a természet rendje. Ha elutasítanák a kísértésüket, akkor a hívők közt sem lenne olyan sok baleset és veszteség, mint amennyi van: rossz termés, hirtelen halál és más bajok.

A sok fogyatékosan világra jött gyerek a rendetlenség és az emberek bűneinek következménye. Mi magunk nyújtjuk a sátánnak a kezünket, hogy megkötözzön, mert olyan vakok vagyunk, hogy bízunk benne.

Isten gondviseléséhez tartoznak még a minket védő **Szent Őrzőangyalok**. Ez a védelem a fogantatáskor kezdődik, és addig tart, amíg az angyalok Isten ítélőszéke elé vezetnek minket, ahol mindenki érdemei szerint kapja meg jutalmát vagy büntetését. Amikor fogadják az emberteremtményt, az Úr megparancsolja az angyaloknak, hogy védjék őt. A megfelelő időben Ő a gyermek védelmére is kijelöl egy külön angyalt.

Az Isten elé érkezés pillanatától kezdve az angyalok heves vitát folytatnak az ördöggel, hogy védelmezzék a rájuk bízott teremtményt. Az ördögök azt állítják, hogy őket illeti meg ez az ember, mert bűnben született, és ezáltal az átok gyermeke, nem méltó az Isten kegyelmére és barátságára, egyszóval az ő rabszolgájuk. Ezzel szemben az angyal védi őt. Bár a gyermek bűnben fogant, de ezt a természettől örökölte, ez az első szülők bűne, nem a gyermek akaratából lett. Az Isten ezt a bűnt az ember ellenében hozta, hogy az ember megismerje Istent, dicsérje Őt, Neki szolgáljon, és Krisztus szenvedése és áldozata révén elnyerhesse az örök boldogságot. Ezt a célt a sátán akarata tudja meghiúsítani.

Gyakran azzal érvelnek az ördögök, hogy a szülők nem élnek keresztény házasságban. Ha házasságban született gyermekekről van szó, az angyalok azt bizonygatják, hogy a szülők a házasság szentségében, és az Egyház áldásával fogantak. Ha pedig a szülőknek vannak egyéb erényeik: adakozás, jámborság vagy más jótetemények, akkor az angyalok felhasználják ezeket a gonosz lelkek ellen, hogy védjék védencüket.

Nehezebb a harc, ha házasságon kívül született gyermekekről van szó. Ebben az esetben a gonosz ellenségnek nagyobb befolyása van a gyermekre, mert a szülők Istent megbántották. De ha Isten a házasságon kívül született gyermekeket óv és védelmez, akkor magasabb fokon mutatja meg irgalmát és jóságát.

Amikor a szülőknek nincsenek jó cselekedeteik és erényeik, inkább bűnösek és züllöttek, az angyalok felsorakoztatják a szegény teremtmény elődeinek, szülőknek, testvéreknek érdemeit, a barátok és a szent Egyház imáit. Néha Isten kinyilvánítja az angyaloknak, hogy a gyerekek kiválasztottak, hogy nagy szolgálatot tegyenek az Egyháznak. Akkor az angyalok nagy gondossággal és hatalmukkal mindent megtesznek, hogy megvédjék védencüket.

A másik oldalon viszont nő a gonosz szellemek haragja az angyalok iparkodása miatt. Ezek a harcok és az ebben használt fegyverek szellemi természetűek, mint maguk a jó és a gonosz angyalok is. A gonosz lelkek elleni legerősebb fegyverek az isteni igazságok és titkok: például Isten léte, a legszentebb Szentháromság titka, Urunk, Jézus Krisztus titkai, az Ő két természetének egyesülése, a megváltás, a mérhetetlen szeretet, amivel Ő, mint Isten és ember szeret minket, elnyerte nekünk az örök boldogságot, a legszentebb boldogságos Szűz Mária tisztasága, titkai és érdemei.

Mindezen titkokról a gonosz szellemek a harcok alatt új információkat szereznek. Ezekre kell irányítani figyelmüket. A szent angyalok és Isten maga is erre kényszeríti őket. Így történik meg aztán az, amit szent Jakab apostol mond, hogy az ördögök hisznek és rettegnek.

Ezek az igazságok megijesztik, és olyan mértékben kínozzák őket, hogy a mélybe zuhannak, hogy ne kelljen annyira odafigyelni erre. Gyakran kérik az Urat, hogy ilyen gondolatoktól, mint Isten emberré válása, kímélje meg őket. Jézus Krisztus titkai iránti gyűlöletük miatt a gonosz lelkeket ez jobban kínozza, mint a pokol tüze.

Ezért ismétlik a szent angyalok a harcok közben: „Ki olyan, mint az Isten? Ki olyan, mint Jézus Krisztus, a valódi Isten és ember, aki az embe- rekért halt meg? Ki olyan, mint Mária, a mi legszentebb királynőnk, aki mentes volt minden bűntől, akinek méhében emberi testté és emberi lénnyé vált az Örök Ige, aki ennek ellenére szűz volt és örökké szűz marad?"

A gonosz lelkek támadásai valamint a szent angyalok védelme a gyermek születése után is folytatódnak. Az ördög minden eszközt felhasznál, hogy **megakadályozza a keresztelést**. De a gyermek ártatlansága Ezekiás király szavaival kiált az Úrhoz: „Erőszaktól szenvedek, végy gondjaidba!" Így kiáltanak az angyalok a gyermek nevében.

Ebben az életkorban az angyalok gondosan őrzik a kicsit, mivel ők maguk nem tudnak segíteni, azoknak, akik vigyáznak rá, a legnagyobb ébersége sem tudja sokszor elhárítani a fenyegető veszélyeket.

Akiknek szerencséjük van, részesülnek a keresztség és bérmálás szentségében.

(Forrás: Maria von Agreda: Az Istenanya, Szűz Mária élete, 4. kötet; Miriam Verlag)

FOLYTATJUK...

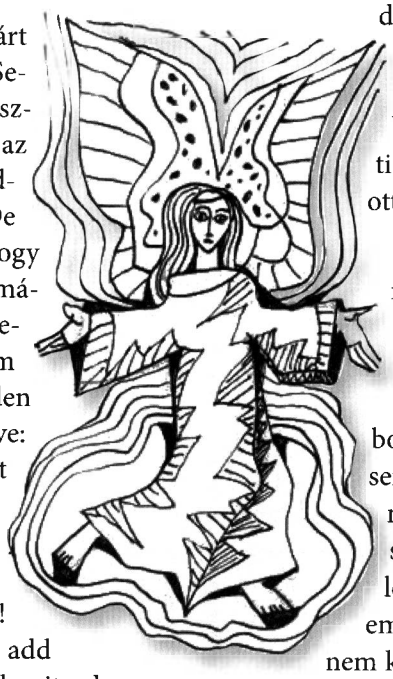
Egy lelkigyakorlat margójára

TANÚSÁGTÉTEL

II/2. rész

Aztán elolvastam az Új Szövetséget, és szerelmes lettem Jézusba. Beleszerelmesedtem a lényébe, emberszeretetébe, ezért a tanítványává akartam lenni, erre tenni fel egész hátralévő életem. Így hát nekiláttam a munkának, hogy kereszténnyé váljak.

Ez úgy 20 éve történt. Lassan ráébredtem, hogy hatalmas fába vágtam a fejszém… hiába ismerem fel gyengeségeimet, attól még nem tudok szabadulni belőlük. Aztán itt van a múlt sebe. Mit sebe? Sebek hegyei! Hogy fogok én szeretni? Hiszen végül is erre hívott meg Jézus: szeretni Istent és embert egyaránt. De én annyira borzadok az emberektől, hogy szinte pokolba kívánnám őket, ahogy Dávid mondta: *„Hazug minden ember!"* (Zsolt 116,11)

Ott álltam ég és föld között széttárt kezekkel – Istenem, mit tegyek? Segíts, mert nélküled elsüllyedek! Keresztény vagyok, aki nem tudja szeretni az embereket! Az nem elég, hogy kedves vagyok; szeretnem is kell őket! De nekem borsódzik a hátam attól, ahogy átgázolnak egymáson, félrelökve a másikat, és mindeközben végtelenül kenetteljes arcot vágnak.... Én láthattam az eredendő bűn arcát, ahogy minden emberből ő nézett rám. Az volt a neve: NEM FOGOK SZERETNI! Most azért ide műtét kell, életmentő műtét: ki kell valahogy vágni belőlem a múltat, hogy szeretni tudjak… Segíts rajtam valahogy, édes Istenem! Kérlek, gyógyítsd meg a lelkem és add nekem a Szíved, csak csinálj végre valamit velem…

Odaültem Isten elé, 100 másik társsal Josip Loncar lelkigyakorlatán, gyógyulásra várva. Érintésre. Válaszokért esedeztünk szívünkben és kegyelemere. Ha most Jézus végigmenne köztünk… ha megállna és megkérdezné: Mit akarsz, mit cselekedjek veled? Egy életmentő műtétet kérnék tőle: vágja ki belőlem az egész énemet és tegyen a helyére egy másikat, aki fogja tudni szeretni az embereket... Őrültség, ugye? Kívülről vártam, erre Ő belülről jött… fölülről lestem, Ő pedig alulról tört fel, mint egy forrás…

Az első napon, a szentáldozás alatt érintett meg, lelkemben kérlelve: – Szeresd testvéreimet… – szólott és meglett, mert amint elért a Szó, megszületett bennem a lehetősége.

Második nap ugyanígy szólított: – Nem azé, aki akarja, nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené…

Harmadik nap Péter atya azt mondta, hogy neki Isten tanítja a prédikálás ABC-jét, aminek első betűje az A. Azaz: **A Szeretet Uralkodik!** A szeretet Uralkodik! Ez annyira felkavart, hogy csak sírni tudtam és zokogni… Ó, emberek, hát halljátok? A szeretet Uralkodik! És ezalatt szinte észrevétlen átölelt az Isten! Jött és belesúgta a szívembe: – Én már mindenkinek megbocsátottam… most már mindent elengedhetsz, ami veled történt. Te már itt vagy örökre a Szívemben. Szólt és mindent elmosott a lelkemben, mint ahogy a víz lemossa a parti homokba rótt jeleket és az emberek otthagyott lábnyomát…

A negyedik nap Josip mintha egyenesen nekem mondta volna: Isten nagyon boldog, amikor az arcod és a lelked megmutatod az embereknek és szolgálsz. Isten boldog... Ezzel boldoggá teszem az Istent? Még soha senkit nem tettem boldoggá! Tőlem nem kellett senkinek semmi! Egy szent döntést hoztam: egyedül Isten lesz az én Uram! Többé nem fogom emberek kegyeit keresni! Ha tőlem nem kell a szeretet senkinek, hát Istennek fogom adni az egészet. Ha most végigmenve a szőlősgazda még mindig talál álldogáló, tétlen embereket és megkérdezi – Ti mért álldogáltok itt? Azt fogom mondani, hogy engem nem fogadott fel senki. Ő pedig majd azt feleli: menj ki te is a szőlőmbe, én neked is ugyanannyit akarok adni.

Ó, milyen boldog is vagyok, Istennek élhetek, Istenért lehetek! Minden szerelmem az Övé, Ő pedig szereti az embereket. Megszületett a lelkemben: Isten szeret engem, már nem félek... Ámen.

Andrea

Megismerni a hit igazságát!

Először is ki kell jelentenem, hogy ennél fontosabb, ennél életbevágóbb, ennél közérdekűbb bizonyítás nincs, és nem is lehet a világon. Ha ugyanis valaki még arra se kíváncsi, hogy van-e az élet után még egy másik élet is, annak álláspontjára bajosan találhatunk a józan ész határai közt mozgó magyarázatot.

Ha valaki nem kíváncsi egy regényre, egy elbeszélésre vagy színdarabra, nem csodálkozhatunk rajta. Hiszen az egész csak az író képzeletének játéka, s mi címen kívánhatjuk, hogy valaki kíváncsi legyen egy író képzeletének játékára?

Ha valaki a földrajzra, a történelemre, a természet törvényeire, vagy valamely egészségügyi, vagy foglalkozása körébe vágó felfedezésre se kíváncsi, már nagyobb baj. De azért ezrek s milliók vannak, akik e hibáik ellenére is egész szépen megvannak. Kárukra van lustaságuk és érdeklődéshiányuk, de azért a legtöbb esetben nincs akkora kárukra, hogy miatta egyenesen szerencsétlenség származna belőle rájuk.

- Ha azonban valaki még arra se kíváncsi, hogy halálával vége lesz-e mindennek, vagy pedig csak akkor kezdődik majd számára az igazi élet, melynek aztán nem is lesz vége többé soha;
- ha valakit még az se érdekel, hogy milyen dolga lesz az örök életben, és hogy mitől függ az, hogy ott jó dolga lesz-e vagy keserves;
- ha valaki egyáltalán semmit se törődik még azzal se, akitől végleges sorsa függ, sőt még az is teljesen közömbös előtte, hogy egyáltalán van-e vagy nincs ilyen valaki, azt már lelki betegnek kell mondanunk...

† Pezenhoffer Antal atya

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Isten találkozni akar veled! 3
Josip Loncar: Jézus Szíve oltalmában 4
Dr. Kókay József: Medjugorjei Krisztus szobor verejtékezése 7
Tariczky Mária: Nyári próféciáim 8
Hamvas Béla: A legnagyobb veszély 9
Magyar Krisztina: Tanúságtétel keresztelőmhöz ... 10
Merlin Carothers: Tudom, hogy... 14
A gonosz lelkek harca (III/1. rész) 15
Andrea: Egy lelkigyakorlat margójára (II/2) ... 17

Szerkesztői üzenetek

- **Februárban indulnak a szemináriumok az Emmausz Közösségi Házban!** Február 1-én, szerdán a gyógyító szeminárium, 6-án, hétfőn pedig a Szentlélek-szeminárium kezdődik. Mindkét szeminárium este 6 órakor kezdődik és 8-9 óra között ér véget. Jelentkezni a 222-53-06-os telefonszámon lehet (H-Cs 10-16 óra között).
- Üdvözöljük újságunk új előfizetőit! Akik még nem küldték el előfizetésüket, ne feledkezzenek meg róla. Akik le akarják mondani, kérjük, hogy telefonon, vagy levélben jelezzék szándékukat. Köszönjük!
- **Boldog Új Évet kívánunk kedves Olvasóinknak!**

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

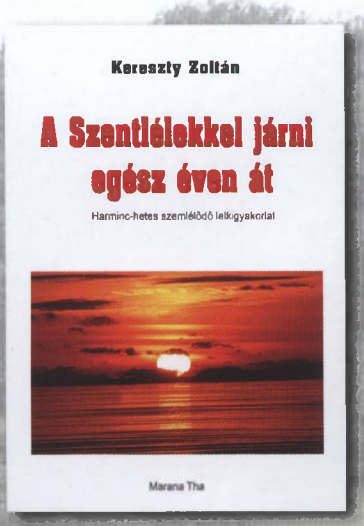
Az újságban látható grafikákat (3., 5., 13., 16 és 17. o.) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

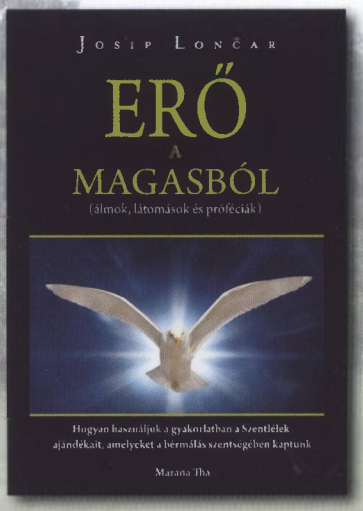
Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

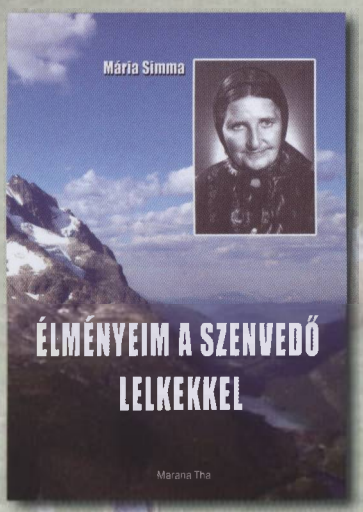
ÚJÉVI AJÁNLATUNK

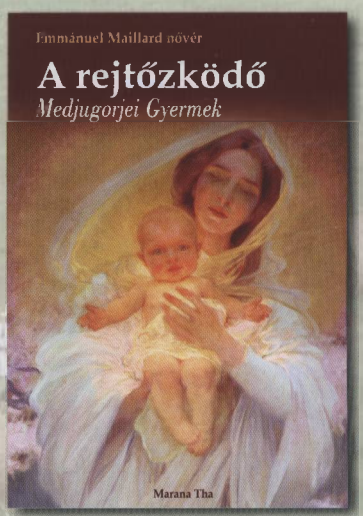
A szerző bevezet a szemlélődő lelkigyakorlatba az újszövetségi Szentírás alapján.(1200,-Ft)

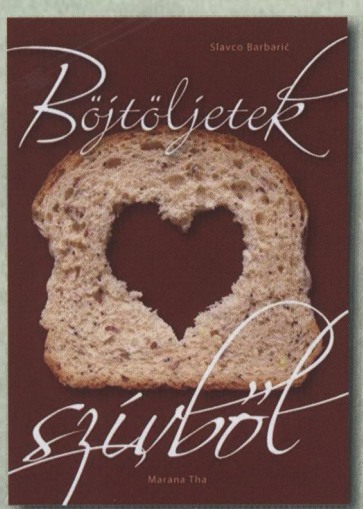
A könyv a Szentlélek adományairól és a mélyebb keresztény életről szól. (1000.-Ft)

A könyv a tisztítótűzben szenvedő lelkek tanitásáról szól. (800.-Ft)

A könyv csodálatos gyógyulásokról szól, melyeket a szerző megtapasztalt. (1500.-Ft)

A szerző a Szüzanya üzenetén kersztül tanitást ad a keresztény bőjtről. (1000.-Ft)

Carothers saját tapasztalatain keresztül segít legyőzni a szomorúságot, és megtanit Istenben örvendezni. (800.-Ft)

"Jézus a kereszten azért hal meg, hogy örökségül hagyhassa nekünk a Szívét, amellyel mi is ugyanazzal a szeretettel szerethetjük tovább a szenvedőket és a bűnösöket (és a gyermekeket és egymást - szm). ..Mi meghívást kaptunk arra, hogy elfogadjuk a Szívet, amelyet a keresztről kínál nekünk Jézus és arra hív bennünket, hogy csatlakozzunk Hozzá a megváltás művében imával, engeszteléssel, tanúságtétellel Isten szeretetéről, amely elevenen él bennünk! "

(Loncsár)

200.-Ft

Fotó: Lotti 4.